

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Εγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1, 10)

<p>Περίοδος Δ' - "Ἔτος ΚΓ" Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1249</p>	<p>Μεγάλη Τρίτη βράδυ 18 Ἀπριλίου 2006</p>	<p>Συντάκτης † ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης</p>
---	--	---

«Ἀμαρτιῶν μου τὰ πλήθη...»

ΑΠΟΨΕ, ἀγαπητοί μου, παρατηρεῖται συρροή στους ναούς γιὰ τὸ **ἔξοχο τροπάριο τῆς Κασσιανῆς**. Ἔρχονται πολλοὶ γιὰ νὰ τ' ἀκούσουν. Ἀλλὰ φτάνει μόνο νὰ τ' ἀκούμε; Τὸ μέλος βέβαια εἶνε ἀναγκαῖο, ἀλλὰ δὲν εἶνε τὸ πᾶν. Ἐνας πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας λέει: Ὅπως ἡ μάνα, γιὰ νὰ δώσῃ ἓνα πικρὸ φάρμακο στὸ παιδί, τὸ ἀλείφει μὲ μέλι κ' ἔτσι γίνεται εὐπρόσδεκτο στὸ λάρυγγά του, ἔτσι καὶ ἡ γλυκειά μας μάνα, ἡ Ἐκκλησία, τὰ σπουδαῖα νοήματα τῶν ὕμνων τὰ περιαλείφει μὲ μέλι, μὲ τὸ μέλος, τὸ ἄσμα, ὥστε νὰ εἶνε εὐχάριστα. Ὅ,τι εἶνε τὸ μέλι στὸ φάρμακο, εἶνε καὶ τὸ μέλος στὰ τροπάρια ποὺ ἀκούμε. Ἀλλὰ ἡ οὐσία εἶνε τὰ νοήματα. Δὲ θὰ ὠφεληθοῦμε σὲ τίποτα, ἐὰν τὸ ἄσμα αὐτὸ τῆς Κασσιανῆς δὲν γίνῃ καὶ δικό μας τραγούδι, ἐὰν δὲν ποῦμε· Αὐτὰ ποὺ λέει ἡ ποιήτρια, **γιὰ μένα τὰ λέει**.

* * *

Τὸ ἱστορικὸ τοῦ ποιήματος. Τὸ 830 μ.Χ. στὸ Τρίκλινον, τῆ μεγάλη αἴθουσα τῶν ἀνακτόρων τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐγίνε τελετὴ. Συγκεντρώθηκαν ἀπὸ παντοῦ νέες ποὺ διακρίνονταν γιὰ τὸ κάλλος καὶ τὴν εὐγένεια τῆς καταγωγῆς τους. Μία ἀπὸ αὐτὲς ἐπρόκειτο νὰ διαλέξῃ γιὰ σύζυγό του ὁ αὐτοκράτωρ Θεόφιλος δίδοντάς της ἓνα χρυσὸ μῆλο. Στάθηκε ἔμπρὸς στὴν Κασσιανή. Θέλησε, πρὶν τὴν ἐκλέξῃ, νὰ τῆς ἀπευθύνῃ μιὰ ἐρώτησι. Ἡ Κασσιανὴ θεώρησε τὴν ἐρώτησι προσβλητικὴ γιὰ τὸ γυναικεῖο φύλο καὶ ἀπήντησε. Ἡ γυναίκα, εἶπε, δὲν εἶνε μόνο πηγὴ τοῦ κακοῦ, ὅπως λένε, ἀλλὰ καὶ πηγὴ κάθε καλοῦ. Ἡ ὀρθὴ αὐτὴ ἀπάντησι δὲν εὐχαρίστησε τὸν Θεόφιλο, ὁ ὁποῖος ἔδωσε τὸ χρυσὸ μῆλο σὲ κάποια ἄλλη, τὴν Θεοδώρα, τῆς ἰδίας καλλονῆς, ἀλλὰ σεμνὴ καὶ ἀπέριττη. Ἡ Κασσιανὴ πληγώθηκε. Ἐφυγε, ἐγίνε μοναχὴ, ἐζῆσε μὲ ταπεινῶσι καὶ συνέθετε ὠραῖα ποιήματα. Τὸ πιὸ ὑπέροχο εἶνε τὸ τροπάριο τῆς σημερινῆς ἡμέρας.

«*Κύριε, ἡ ἐν πολλαῖς ἀμαρτίαις περιπεσοῦσα γυνή...*». **Ποιά γυναίκα ἄραγε νὰ ἐννοῆ;** Ἡ Κασσιανὴ ἐμπνεύσθηκε ἀπὸ τὸ ἱερὸ Εὐαγγέλιο, ὅπως καὶ ἄλλοι μεγάλοι συγγραφεῖς καὶ καλλιτέχνες. Ὅταν πᾶτε στὸ σπίτι σας, διαβάστε μία, δύο καὶ τρεῖς φορές τὸ 7ο κεφάλαιο τοῦ κατὰ Λουκᾶν εὐαγγελίου (Λουκ. 7,36-50). Ἐκεῖ ὑπάρχει ἡ θαυμασία εἰκόνα μιᾶς ἀμαρτωλῆς γυναίκας, γύρω ἀπὸ τὴν ὁποία στρέφονται οἱ ὕμνοι τῆς σημερινῆς ἡμέρας· μιλοῦν γιὰ μία «*πόρνη*». Ποιά εἶνε αὐτή;

Ἦταν μιὰ **ἀμαρτωλὴ γυναίκα** ποὺ πουλοῦσε τὰ κάλλη της. Ζοῦσε βίον ἀκολασίας καὶ διαφθορᾶς, ἦταν ἓνα κουρέλι. Ὅταν ὁμως ἀκουσε γιὰ τὸ Χριστό, μετανόησε. Πῆγε σ' ἐκεῖνον ποὺ συγχωρεῖ τοὺς μετανοημένους καὶ τοῦ ἔδειξε τὴν εὐγνωμοσύνη της γιὰ τὸ ἔλεός του μ' ἓνα τρόπο μοναδικό. Ἀγόρασε πολῦτιμο μύρο, πλησίασε τὸν Κύριο, καὶ ἔχυσε τὸ μύρο στὴν κεφαλὴ καὶ τὰ πόδια του. Κατόπιν ἔλυσε τὰ μαλλιά της, τὰ ἔκανε πετσέττα καὶ σκούπισε μ' αὐτὰ τὰ πανάχραντα πόδια τοῦ Χριστοῦ.

Συγκινητικὴ σκηνή. Αὐτὴν εἶχε ὑπ' ὄψι της ἡ Κασσιανὴ ὅταν ἔγραφε «*Κύριε, ἡ ἐν πολλαῖς ἀμαρτίας περιπεσοῦσα γυνή...*».

* * *

Ἄλλ' αὐτὴ ἡ γυναίκα, ἀγαπητοί μου, εἰκονίζει **κάθε ψυχὴ, ὀλόκληρο τὸ ἀνθρώπινο γένος**. Ὅποια θέσι κι ἂν ἔχουμε, σ' ὁποιοδήποτε ἐπίπεδο κι ἂν βρισκώμαστε, **ἐμεῖς εἴμαστε** τὸ πρόσωπο ποὺ κρύβεται στὸ βάθος αὐτοῦ τοῦ τροπαρίου. Μερικοὶ, ἐπειδὴ ἔκτελοῦν ὠρισμένους τύπους (ἀνάβουν κεριά, ἐκκλησιάζονται, ἢ καὶ ἐξομολογοῦνται καὶ κοινωνοῦν ἴσως), νομίζουν πὼς ἔφτασαν στὰ ὕψη, πὼς εἶνε καθαροὶ καὶ ἀμόλυντοι. Ἐλάχιστοι ἔχουν τὸ «*γνώθι σ' αὐτόν*». Ὅλοι θεωροῦν τὸν ἑαυτό τους ἅγιο. Ἐγώ, σοῦ λένε, εἶμαι ὁ καλύτερος Χριστιανός... Ἄν τοὺς θίξῃς ὁμως, βλέπεις πὼς ἀντιδροῦν. Αὐτὸ τὸ ὑπερήφανο φαρισαϊκὸ πνεῦμα συν-

τρίβει σήμερα τὸ τροπάριο τῆς Κασσιανῆς. Μᾶς καλεῖ σὲ βαθειὰ **αὐτοσυγκέντρωσι καὶ ἐσωστρέφεια**. Θ' ἀναφέρω δύο παραδείγματα, γιὰ νὰ γίνῃ αὐτὸ πιὸ κατανοητό.

Ἔχετε μπροστά σας **ἓνα ποτήρι νερό**. Φαίνεται διαυγές, ὀλοκάθαρο, κ' εἶστε ἔτοιμοι νὰ τὸ πιῆτε. Ἄν τὸ πᾶτε στὸ μικροβιολογικὸ ἐργαστήριον καὶ τὸ ἐξετάσετε μὲ τὸ μικροσκόπιο, θὰ δῆτε χιλιάδες - ἑκατομμύρια μικρὰ ζώακια νὰ κολυμποῦν μέσα στὸ ποτήρι, ὅπως οἱ πάπιες καὶ οἱ χῆνες στὸ ποτάμι. Αὐτὰ ὀνομάζονται μικρόβια. Ἀηδιάζεις ἂν τὰ δῆς στὸ μικροσκόπιο. Ἔ, ἔτσι εἶνε καὶ ἡ ψυχὴ μας. Ποτήρι μὲ καθαρὸ νερὸ φαίνεται ἂν ὅμως τὸ περάσουμε ἀπὸ τὸ μικροσκόπιο, ὡς Θεέ μου τί θὰ δοῦμε στὴν καρδιά μας! Πληθος μικρόβια. Δὲν ὑπάρχει ἀνθρώπινη καρδιά πού νὰ μὴν ἔχη «μικρόβια», πάθη καὶ ἁμαρτήματα. Καὶ οἱ ἀγιώτεροι ἄνδρες ἔχουν τὰ ψεγάδια καὶ τὰ ἐλαττώματά τους. **Κανένας δὲν εἶνε ἀναμάρτητος** παρὰ μόνο ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός.

Ἄλλη μιὰ εἰκόνα. **Ἡ θάλασσα** στὴν ἐπιφάνειά της φαίνεται ὀλοκάθαρη, δὲ βλέπεις τίποτα. Ἄν ὅμως ρίξης τὰ δίχτυα δέκα μέτρα κάτω, θὰ μαζέψης πληθος ψάρια. Καὶ ἂν προχωρήσης μὲ σκάφανδρο ἀκόμη περισσότερο καὶ πᾶς στὰ σκοτεινὰ βάθη, ἐκεῖ θὰ δῆς κήτη καὶ μεγάλα θηρία πού λέει ὁ ψαλμωδός: «*Αὐτὴ ἡ θάλασσα ἢ μεγάλη καὶ εὐρύχωρος, ἐκεῖ ἐρπετά, ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς, ζῶα μικρὰ μετὰ μεγάλων*» (Ψαλμ. 103,25). Σὰν τὴ θάλασσα εἶνε καὶ ἡ ἀνθρώπινη καρδιά· στὴν ἐπιφάνεια φαίνεται καθαρὴ, ἀλλὰ στὰ βάθη, στὸ ὑποσυνειδητὸ πού λένε οἱ ἐπιστήμονες, **κρύβονται θηρία**· καὶ σὲ μιὰ στιγμή, πού δὲν περιμένεις, ἐξέρχονται. Τότε καὶ ὁ ἀγιώτερος ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ διαπράξῃ τὸ μεγαλύτερο ἔγκλημα. Βαθειὰ εἶνε ἡ θάλασσα, ἀλλὰ πιὸ βαθειὰ ἡ ἀνθρώπινη καρδιά (βλ. Ἰερ. 17,9). Ἄν τὴν περάσουμε ἀπὸ τὸ μικροσκόπιο, θὰ φρίξουμε. Καὶ τότε δὲ θὰ ξαναποῦμε «*Εἶμαι ὁ καλύτερος*», ἀλλὰ θὰ παραδεχτοῦμε ὅτι «*ἢ ἐν πολλαῖς ἁμαρτίαις περιπεσοῦσα*» ψυχὴ εἶμαστε ἐμεῖς, ἔστω καὶ ἂν δὲν διαπράξαμε τὰ μεγάλα ἐγκλήματα τῆς ἁμαρτωλῆς ἐκείνης γυναίκας.

Ἄβυσσος εἶνε ἡ ἀνθρώπινη καρδιά· καὶ καλούμεθα αὐτὴ τὴ Μεγάλῃ Ἑβδομάδα νὰ κάνουμε ἐνδοσκόπησι, ἐρευνα τοῦ ψυχικοῦ μας κόσμου. Ὑπάρχει ὅμως καὶ ἡ ἄλλη ἄβυσσος· **τὰ κρίματα τοῦ Θεοῦ**. Θαυμάζει ἡ ποιήτρια γιὰ τὸ πλήθος τῶν ἁμαρτιῶν μας, θαυμάζει ὅμως καὶ τὰ κρίματα τοῦ Θεοῦ. «*Ἄμαρτιῶν μου τὰ πλήθη καὶ κριμάτων σου ἀβύσσους τίς ἐξιχνιάσει, ψυχοσῶστα Σωτήρ μου;*». Ποιὰ εἶνε

τὰ «*κρίματα*» τοῦ Κυρίου; Εἶνε οἱ ἀνεξιχνίαστες βουλές του, τὰ **σχέδια** πού ἔχει ὁ Θεὸς **γιὰ τὴ σωτηρία μας**. Ὅπως ὁ μηχανικὸς ἔχει σχέδιο γιὰ κάθε οἰκοδόμημα, ἔτσι καὶ ὁ Θεὸς ἔχει τὸ σχέδιό του γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα καὶ γιὰ τὴν κάθε ψυχὴ ξεχωριστά. Καὶ **οἱ λεπτομέρειες** στὸν ἀνθρώπινο βίον εἶνε σημαντικὲς γιὰ τὴ σωτηρία. Θέλετε παράδειγμα; Δέστε τὴν Κασσιανή. Λεπτομέρεια ἦταν ὅτι κρατοῦσε ὁ Θεόφιλος τὸ χρυσοῦ μῆλο, λεπτομέρεια ὅτι κοντοστάθηκε νὰ τῆς τὸ δώσῃ, λεπτομέρεια ἢ κρίσις του περὶ γυναικός, λεπτομέρεια ὅτι ἡ Κασσιανὴ δὲ συγκρατήθηκε ἀλλὰ ἀπήντησε. Ἀπὸ τίς λεπτομέρειες αὐτὲς ἔχασε τὸ θρόνον. Πίσω ἀπὸ κάθε λεπτομέρεια κρύβεται ἢ βουλή τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἡ βουλή τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴν Κασσιανὴ ἦταν, νὰ χάσῃ τὸν ἐπίγειο βασιλέα καὶ νὰ κερδίσῃ τὸν οὐράνιο, καὶ ἀντὶ γιὰ ἐπίγειο ἔρωτα ν' ἀποκτήσῃ θεῖον ἔρωτα. Βασίλισσες καὶ πριγκίπισσες πέρασαν πολλές ἀπὸ τὸν κόσμον, ἔκαναν κρότον, ἀλλὰ ἔσβησαν σὰν τὰ πυροτεχνήματα. Σβήνουν καὶ μαραίνονται τὰ κάλλη καὶ οἱ ἰκανότητες τῶν γυναικῶν. Τὸ ὄνομα ὅμως τῆς Κασσιανῆς μένει καὶ τὸ ἄστρο τῆς κάθε Μεγάλῃ Τρίτῃ θὰ συγκεντρῶνῃ τοὺς πιστοὺς καὶ θὰ μᾶς καλῇ **νὰ δοῦμε τὴν ἁμαρτωλότητά μας**.

* * *

Ἄδελφοί μου· ἂν συνεχίσουμε νὰ λέμε, ὅτι εἶμαστε οἱ ἀγιώτεροι τῶν ἀνθρώπων, τότε «*μηδὲν εἰς τὸ πηλίκον*».

Ἐξετάστε τὸν ἑαυτὸ σας, περάστε τον ἀπὸ τὸ μικροσκόπιο καὶ τίς ἀκτίνες τοῦ Εὐαγγελίου. Βυθιστῆτε στὰ ἄδυτα τῆς καρδιάς σας, ἐρευνῆστε τὸ ὑποσυνειδητό σας. Ἀποκτήστε τὸ «*γνώθι σ' αὐτόν*». Δέστε τὸν κίνδυνον, πού διατρέχετε ἀπὸ τὰ ἄγρια θηρία τῶν παθῶν πού ὑποθάλπετε μέσα σας, δέστε τὴν ἄβυσσος τῶν ἁμαρτιῶν σας. Δέστε καὶ τὴν ἄβυσσος τῶν κριμάτων τοῦ Θεοῦ. Καὶ τέλος μετανοήστε· **τρέξτε μὲ συντριβὴ στὸν πνευματικόν**. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι, πού δὲν μετανόησαν ἀκόμα, δὲν ἔχυσαν οὔτε ἓνα δάκρυ γιὰ τίς ἁμαρτίες τους, καὶ ὅμως λέγονται Χριστιανοί.

Ἄς συναισθανθοῦμε τ' ἁμαρτήματά μας, ἄς μετανόησουμε, καὶ τὸ τραγούδι τῆς Κασσιανῆς **ἄς γίνῃ καὶ δικό μας τραγούδι**. «*Ἄμαρτιῶν μου τὰ πλήθη καὶ κριμάτων σου ἀβύσσους τίς ἐξιχνιάσει, ψυχοσῶστα Σωτήρ μου;*». Ἐν ὄσῳ θὰ ψάλλεται τὸ τροπάριον αὐτό, ἄς μὴν ἀκούγεται τίποτε ἄλλο παρὰ μόνο ὁ θρῆνος τῆς μετανοούσης ψυχῆς μας. Ἄλλοίμονο σ' αὐτόν πού δὲν θρηνεῖ αὐτὲς τίς μέρες.

† **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**